

Sygn. akt IV CSK 58/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku M.T.
przy uczestnictwie M.M.T.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca M.T. powołał się na istotne zagadnienie prawne, wyrażające się w pytaniach: „(...) czy i jaki stosunek prawny łączy władających pawilonami handlowymi ze Stowarzyszeniem „[...]”, czy Stowarzyszenie jest uprawnione do wystawiania dokumentów zwanych „przydziałem” oraz czy (...) powstał stosunek prawny między m. W. jako wydzierżawiającym a poszczególnymi władającymi (uprawnionymi do używania) pawilonami handlowymi w W. przy ul. [...]”, a także „(...) jakie uprawnienia przysługują stronom stosunku prawnego opisanego powyżej oraz na jakiej podstawie prawnej mogą dochodzić swoich roszczeń związanych z wybudowaniem pawilonów handlowych.”.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby znaczenie jego rozstrzygnięcia wykraczało poza konkretną sprawę, i odnosić się do skonkretyzowanych i powołanych we wniosku przepisów prawa materialnego lub

procesowego. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie czyniło zadość wskazanym wymaganiom. Zostało ono zredagowane w sposób kazuistyczny, jednoznacznie osadzony w indywidualnej sytuacji prawnej, w której znajdowali się uczestnicy niniejszego postępowania. Nie podjęto zarazem próby wskazania możliwych wariantów jego rozstrzygnięcia oraz powołania przemawiających za nimi argumentów, a także uzasadnienia potrzeby rozstrzygnięcia problemu z punktu widzenia publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej. Ogólnie ujęta kwestia, jakie uprawnienia i na jakiej podstawie przysługują stronom stosunków prawnych nawiązywanych przez wskazane w skardze Stowarzyszenie z dysponentami pawilonów handlowych posadowionych na gruncie dzierżawionym przez Stowarzyszenie, wykraczała ponadto jednoznacznie poza kognicję sądów w postępowaniu o podział majątku wspólnego i dział spadku; formułowanie tego rodzaju wytycznych dla zindywidualizowanej grupy podmiotów nie jest tym bardziej, co jasne, rzeczą Sądu Najwyższego orzekającego w postępowaniu kasacyjnym.

Jedynie na marginesie należało zwrócić uwagę, że dla oceny istoty (treści) stosunku prawnego rozstrzygającego znaczenia nie ma terminologia stosowana przez strony w pisemnych oświadczeniach woli, a we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano argumentów, które pozwalałyby przyjąć, że dokonana przez Sady *meriti* ocena prawna uprawnień uczestników do korzystania z pawilonów handlowych, jest ewidentnie błędna, w sposób widoczny na pierwszy rzut oka dla każdego przeciętnego prawnika. Nie zachodziła tym samym również przyczyna kasacyjna wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.,
Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj

ał